

● Erdoğan Erbay

Elifname

Öteden dünyaya göç eyleyli
Edanîye tabasbustan usandık
Bükülen belleri dal eyleyli
Fırsat bilip yüklenenden usandık.

Elif idik evvel her dem ayakta
Be gibi yığıldık sırlar sokakta
Zelin kafasına koyunca nokta
Ye misali kıvrılardan usandık.

Hayatta ilk adım safça, çocukça
Yürünür bedende takat buldukça
Seherin güneşi yola vurdukça
Yaban yüzlü haramiden usandık.

Mütevazı görüp aptal dediler
Muhabbet ehlini saf bellediler
Yetimin malını zevkle yediler
Kazan kepçe doymayandan usandık.

İnsanız diyerek ahkâm kesenler
Kar boran fırtına rüzgâr esenler
Kuzu postu giyip kurtla gezenler
Ruh tâciri bezirgândan usandık.

Selâm hürmet ile mime özendik
İki kapı bir noktayla bezendik
Nunun toprağında toza belendik
He misali göz açıktan usandık.

İnsan pazarında münafık palan
Nasipsiz sofrası yalanla dolan
Varlık süvariye hep yaya kalan
Yüz karası insanlıktan usandık.

Çocukken tutardı büyükler elden
Aman dikkat edin kırmayın belden
Büyüyüp aklımız erince birden
Sallanan bedenden, candan usandık.

Karşıda dikilip yüzüne gülen
Menfaat uğruna can feda eden
Bulmayınca para dostluğun silen
Vav misali baş eğenden usandık.

Alfabede lamdı dizleri kırık
Lam elif bastonlu göbeği çıkık
Şına benzer dişi, suratı sırtık
Gayn misali eğilenden usandık.

Te kadar hafifti medet umulur
Fe gibi sessizdi hikmet bulunur
Kaf gibi semirdi hiddet duyulur
Sat misali serilenden usandık.

Büyük kapıları ayn diye açan
Daima sır verip seriyle kaçan
Fesadın tohumunu âleme saçan
Cim misali çömelenden usandık.

Vur muradın yere gir bu meydana
Ruh ebedî hürdür vücut zindana
Yusuflar uğramaz artık Ken'an'a
Çâh u deşti konuşmaktan usandık.

